

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Cap. I. De essentia Eucharistiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

tis: neque solvens illam, contrahit cognationem, v. *Præp. in 3. p. q. 2. n. 121.* 4. Parochos teneri in librum referre nomina confirmatorum & patrino- rum suæ Parochiæ, (eamq; curam ad Episcopos etiam pertinere) tum propter sciendam cognati- onem spiritualem, tum propter ordines suscipien- dos, docet *Quintan. t. 2. f. 11. ex Barbosa, &c. ac de- nique licere mutare nomen in Confirmatione, I- bid. f. 10.*

TRACTATUS III.

De Eucharistia.

CAPUT I.

De Essentia Eucharistia.

DUBIUM I.

Quid sit Eucharistia?

Resp. Est Sacramentum corporis, & sanguinis Christi, sub speciebus panis & vini, ad spiri- tualem animæ refectionem divinitus institutum. Ita commun. Schol. *Vnde resolves sequentia.*

I. Tam species consecratæ, quam corpus & sanguis Christi, intrinsicè & essentialiter constitu- unt hoc Sacramentum: adeoque falsum est, quod docuit *Waldensis*, Corpus & sanguinem Christi. esse totum Sacramentum. Ratio, tum quia *Trid.* do-

docet, corpus & sanguinem contineri hoc Sacramento; tum quia quatenus continetur, non est sensibile. Item falsum est, quod docet *Marfil* & *Sotus*, solas species constituere hoc Sacramentum, tum quia Eucharistia est cibus coelestis, tum quia adorari debet latria, ut docet *Trid.*

II. Usus, sive sumptio Eucharistiae, non est propriè ipsum Sacramentum, neque aliud Sacramentum ab eo distinctum, ut vult *Gabriel*; nec pars eius, sive essentialis, sive integralis, ut *Auribus* tantum applicatio, sive conditio, ut Sacramentum operetur.

III. Etsi quaelibet species, imò quavis pars speciei, sit integrum & essentialiter perfectum Sacramentum, adeoque Sacramentum Eucharistiae, sub speciebus panis & vini, physicè & materialiter specie differat; moraliter tamen, & in ratione Sacramenti, est unum specie infima Sacramentum, tum quia est unum signū rei sacrae: tum quia ordinatur ad unum specie infima finem. *v. S. Thom. q. 73. a. 1.*

IV. Etsi physicè loquendo, tot sunt numero Sacramenta, quot numero species, vel etiam partes specierum; moraliter tamen unum numero Sacramentum est, quod per modum unius proponitur & sumitur: quia id ad unum finem, scilicet unitam refectioem spiritualem, refertur.

V. Hostiæ in diversis altaribus, rectè concipiuntur, ut distincta Sacramenta: contra verò, si sacerdos unam hostiam in plures partes dividat, vel plures hostias simul sumat, (eadem est ratio plurium specierum diversæ rationis) non ideo dicitur accepisse plura numero Sacramenta.

DUBIUM II.

Qua materia Eucharistia?

Nota; Sicut in aliis Sacramentis est duplex materia, proxima & remota; ita etiam hic, sed ordine inverso: nam in aliis, materia remota est res permanens, proxima verò ejus usus, qui transit; hic verò remota transit, & proxima manet, scilicet species panis & vini. Quæritur ergò tantùm de remota, illa scilicet, quæ facta consecratione, transit in corpus & sanguinem Christi.

Resp. Materia Eucharistiæ est tantum panis & vinum. Est de fide, & probatur ex institutione Christi, *Matth. 26. & Luc. 22.* Et quidem utraque materia, panis & vinum, est ita necessaria ad hoc Sacramentum conficiendum, ut per se nunquam licitè possit una consecrari absque alia: quod patet tum ex facto Christi *22 Luc.* tum ex *Trident. sess.* Unde resolves.

I. Consecratio utriusque speciei, est juris divini, quia ratio sacrificii, sine quo non fit, exigit utramque.

II. Non licet alteram tantùm speciem consecrare, in necessitate etiam gravi, v. gr. ut moribundo detur viaticum, *Suar. & commun.*

III. Nec Pontifex in eo potest dispensare ullo casu. Ita commun. *Suar. 3. p. d. 55. f. 4. & c.* contra quosdam.

Dixi I. *Per se*: quia per accidens, & præter intentionem quasi, aliquando unam posse solam consecrari absque peccato, docet *Tan. d. 5. q. 2. dub. 5. n.*

27. diciturque esse communem, v.g. in his tabulis. 1. Si quis aquam, vel alium liquorem pro vino consecrasset, neq; defectum intelligeret, nondiu post; aut postquam advertisset, non posset haberi aliud vinum; vel quamvis haberet, non posset tamen illo uti, sine gravi scandalo, vel vitæ periculo. 2. Si post consecratam hostiam, subteritum mortis periculum ab hostibus, vel incendium imminere, secluso tamen scandalo & contemptu dei, *Regin. l. 29. cap. 4.* 3. Si Sacerdos hostia consecrata moriatur, vel animo deficiens, loquelam perdat, vel in amentiam incidat, nec sit alius, qui possit sacrificium perficere, *Suar. Vasq. &c.* Si autem alius supplere, & Sacerdos infirmus communionem suscipere potest, debet hostia dividenda, eique pars dari. *Tambur. de exped. sacrific. s. 8.*

Dixi II. *Licitè*: quia validè alterutram tantum consecrari, est certum: ut patet tum ex facto Christi, qui panem ante consecravit; tum ex praxi Ecclesiæ, quæ corpus ante sanguinem proponit adorandum.

DUBIUM III.

Qualis debeat esse panis in materia Eucharistia?

Resp. I. Solus panis triticeus, in conviviis communiter usitatus, qualis morali hominum iudicio tantum censetur ille, qui ex farina triticea, & aqua naturali mixtus, & igne tostus, sive assus, atque in sua

sua specie incorruptus est, quia hic solus simpliciter dicitur panis, alius verò non nisi cum addito, v. g. hordeaceus. *Vnde resolves.*

I. Falsum est, quod docuit *Cajet.* Eucharistiam posse consecrari ex quo vis pane, cujusvis speciei, dummodo sit aptus ad vescendum.

II. Non est apta materia ad validam consecrationem. 1. Panis ex oriza, avena, milio, pis, fabis, amygdalis, aliisque leguminibus, & arborum fructibus; vel etiam ex hordeo confectus; quia hæc omnia, communi usu & opinione censentur specie distingui à tritico, *Laym. Bonac. Card. de Lugo, d. 4. s. 1.* 2. Massa triticea cruda, vel non cocta per modum panis, sed frixa vel elixa, ut sunt placenta, libum; sive differant specie, sive non. 3. Panis subactus aquis artificialibus, vel oleo, butyro, lacte, vel ovis, saccharo, aliove liquore, qui aqua naturalis non sit, mixtus; quia non est panis vitalis. Ita *Laym. l. 5. tr. 4. cap. 5. Cajet.* tamen, & quidam recentiores, contrarium docent: quare est saltem materia dubia. Idque confirmat *Missale Romanum tit. de defect. Card. de Lugo, d. 4. s. 1. n. 4.* Unde qui hostias emunt, certi sint, quod aqua naturali, & non rosacea, confectæ sint. 4. Similiter hostiæ rubræ, quibus sigillantur litteræ, non sunt materia valida, vel minimum dubia; quia per admixtionem cinnabaris notabiliter alterantur. *C. Lugo, d. 4. s. 1. quod Ant. Perez apud Dia. p. 7. r. 12. R.* limitat, si multum cinnabaris sit mixtum: si autem sit valde parum, censet probabile, quod sit materia valida, illicita tamen. 5. Panis substantialiter corruptus. 6. Panis subactus aqua

aqua marina. *Fagund.* apud *Dian.* p. 9. t. 9. R. 58. ubi ipse contrarium docet, eò quod sit naturalis aqua.

III. Panis ex farre, sive spelta, item ex siligine est materia dubia: quia alii dicunt, solis accidentibus, propter loci sterilitatem; alii specie distinguunt à tritico, ideoque non licet, saltem uti pro Sacramento, quia hoc exponeretur periculo, *vid. Auzerit.*

IV. Valida, sed illicita est materia, si aliquo grano, vel guttæ alterius speciei, cum tritico & aqua misceantur, ita ut triticum tamen & aqua plurimum prædominetur: quia si major pars non sit triticum & aqua, non erit materia valida. Quod monendi sunt illi, qui hostias coquunt. *Bon. d. 4. p. 2. p. 1. n. 6. Laym. cap. 1. 2.* Panis mucidus, qui ad corruptionem disponitur. *Bon. p. 2. n. 5.*

V. Perinde est ad valorem sacramenti, si panis sit azymus, sive fermentatus, ut definiunt *Trid.* quia uterque est usualis, & proprie dictus panis. Interim in suis Ecclesiis Latini in azymo, & Græci in fermentato conficere tenentur sub præcepto gravi, & culpa mortali, à qua non excusat necessitas, v. g. dandi viaticum. *v. Bon. d. 4. q. 2. p. 1. Filii 4. c. 3. q. 8. C. de Lugo l. c.*

Resp. II. Ex præcepto Ecclesiæ, panis conficiendus debet esse figura orbiculari, (in Ecclesia Latina) & integra. Dixi, *Latina*: quia Græci quadratam adhibent, & in particulis triangularem, ut habet *Arcudius*. Licere etiam in hostia minore, qualis datur Laicis, (quando alia haberi non potest) & scandalū abest) celebrare privatim, imò si ca-

sa urgeat, publice die festo, docet *Marchan. in
candel. t. 4. c. 5. q. 3. Dian. p. 5. t. 13. R. 80. & p. 6. t. 7.
R. 17. & Tambur. exped. sacrif. l. 2. c. 8. & Avers.
q. 11. f. 12.* eo quod nullum sit præceptum, neque
constet de consuetudine obligante sub præcepto:
quo casu elevare adorandam majorem ab alio
præconsecratam, licere vult idem *Tambur. loc.
cit. contra Marchan. & Dian. ll. cc.* Non licet au-
tem parvam sumere, & majorem relinquere (v. g.
ad exponendam in hierotheca) nisi ipse eadem
Missa etiam istam consecraverit, quia debet com-
municare de suo sacrificio. *Tambur. l. c.* Quare
male facit Parochus, qui renovaturus Eucharisti-
am hostiam ab alio consecratam ipse sumit, & à
se consecratam reponit in sacrario, vel hierothe-
ca. *Tambur. l. c. Lugo d. 9. f. 4.*

DUBIUM IV.

Quale vinum sit materia Eucharistia?

Resp. I. Solum vinum vitis, ut docet fides, &
definitum est in *Florentino*. Unde resolves,

I. Non est materia apta ad validam consecra-
tionem. 1. Sicera; & quicumque liquor ex me-
ris, malo granatis, &c. sive dicatur vinum, sive
non. 2. Agresta, sive omphacium, id est, succus
ex uvis immaturis expressus; quia non est vinum
sed in via ad vinum; cujus naturam nondum in-
duit, habetque se, sicut massa cruda respectu pa-
nis; *Laym. t. 4. cap. 2. n. 5. & 6.* succum tamen ex
uvis passis expressum consecrabilem esse putat

Bb Franc.

Franc. Amicus apud *Dian. p. 7. t. 11. R. 8.* eo quod
verum sit vinum. 3. Acetum, quia est vinum
substantialiter corruptum. *ib.* Quod si post
sumptionem, (imò etiam ante eam, post con-
secrationem calicis) dubium incidat, fueritne
acetum an vinum, esse præsumendum, quod fue-
rit vinum, docet *Tambur. l. 2. exp. sacrif. cap. 3.*
4. Uvæ, seu vinum intra uvas contentum vel im-
bibitum in offa panis; tum quia non tam est po-
tus, quam cibus; tum quia succus ille non dis-
tinetur proprie vinum, donec sit expressus; tum quia
in eo statu non satis ad sensum demonstratur per
formam. *Card. de Lugo d. 4. n. 11. & 12. Laym.*
Et c. 5. Sapa, seu defrutum, id est, multum ad
dimidiam, seu tertiam partem decoctum: quod
non est amplius vinum: nec potus, sed cibus. *Bonac.*
l. c. 6. Lora, id est, aqua expressis acinis super-
fusa *Fill. t. 4. cap. 3. Card. de Lugo d. 4. s. 1. n. 9.*

II. Valida quidem consecratio, sed illicita est
1. in musto; quia non est vinum simpliciter, sed
impurum, habens admixtas feces, non consecra-
biles: ideoque obstat præceptum Ecclesie, ob-
ligans secundum *Suar.* sub mortali, saltem extra
necessitatem, qualis esset defectus vini veteris
secundum quosdam, etiam devotio populi, quo
modo multi excusant contra *Suar.* quod in quor-
busdam locis, primitiæ uvarum in calice expre-
mantur. *vid. Bonac. l. c. 2.* in vino liquoribus aliis,
vel aromatibus ita modice permixto, ut naturam
vini retineat. Si verò permixtio sit immodica, est
materia dubia. 3. in vino acescente: quia ad hoc
est vinum, sicut panis mucidus est panis, 4. Pro-
babio

habilius etiam in vino congelato, (etsi à quibusdam propter negantium auctoritatem, dicatur esse materia dubia) tum quia adhuc retinet substantiam, & denominationem vini, estque natura sua potabile, tum quia Christus sub eo ante consecrationem manet. *Card. de Lugo l.c.* Nec refert, 1. quod aqua congelata non fit materia Baptismi, quia hic essentialiter consistit in ablutione, Eucharistia vero non in sumptione. Nec refert 2. quod non sit proxime potabile: quia est per accidens, & facile tolli potest; estque par ratio in pane indurato. Non est autem idem in liquore nondum ex uvis expresso, quia cum non sit vinum simpliciter, & per se, ac natura sua non sit potabilis, sed comestibilis quod vino congelato non convenit; alioqui non ieiunium frangeret. *Bon. l.c. p. 2. n. 10.*

Peccat tamen, qui in congelato consecrat, id est: si hyeme congelavit calix, calore manuum, aut halitus, aliove modo regelandus est, *Fill. t. 4. c. 3. l. s. t. 4. c. 2.*

III. Valida & licita est consecratio in vino, sive albo, sive rubro; etsi etiam specie physica differant: cum utrumque habeatur, & sit simpliciter vinum de vite, *Bon. p. 2. n. 2. Card. de Lugo l. 4.*

Resp II. Vino consecrando debet, non ex necessitate sacramenti, sed gravis præcepti, sub mortali obligantis, secundum *Card. de Lugo de Euch. d. 15. s. 2. n. 22.* misceri aqua. Idque caeremonialiter, & in ordine ad sacrificium. Est certum, ut constat ex *Trid. sess. 22. cap. 7. & 9.* An autem aqua ista immediate convertatur in sanguinem, nec ne, disputant Schol. *vid. Cor. vel*

Præp. hic. Cardin. de Lugo d. 4. s. 3. Unde resolves.

I. Si mixtio hæc omittatur, valida tamen est consecratio; etsi illicita mortaliter. Ita omnia commun.

II. Miscenda est aqua naturalis, eaque molli-
cissima, ut habet *Florent.* una scilicet, vel altera
gutta, ita tamen, ut sit sensibilis, & saltem non
excedat tertiam partem vini; alioqui reddet ma-
teriam dubiam. *Bon. p. 4. num. 4. ex S. Thom.*
Con. 6. c. Qui autem misceret rosaceam, vel aliam
artificialem, etsi in necessitate, etsi valide conse-
craret, peccaret tamen mortaliter. *D. Tho. Mol-*
lant. Dian. p. 6. t. 7. R. 18. quia ageret contra præ-
ceptum & consuetudinem Ecclesiæ in re gravi.
Quam ob causam etiam mortale censet *Fagund.*
p. 2. l. 2. c. 4. Persec. 6. c. miscere calidam: quod tamen
alioquin aliis quibusdam nimis durum videtur apud
Dian. l. c. ubi addit ipse, si in frigidissima regione
consuetudo id habeat, ne forte vinum congelat-
scat, posse sine ullo peccato fieri.

III. Mixtio illa facienda est, non in dolio, vel
ampulla, aliove vase, sed in ipso calice, neque do-
mi, sed in ipso sacro, ut sit communiter, vel ante
offertorium, vel certe immediate ante sacramentum
fit apud quosdam, Idque vel ab ipso Sacerdote
ut in Missa privata; vel à Subdiacono, ut in so-
lemni: neque enim sufficit, si caupo illud dilue-
rit, *Bon. l. 10.*

IV. Si mixtio hæc sit omissa, idque notetur
ante consecrationem calicis, adhuc facienda est
secus, si post, *Bon. l. c. n. 5.*

V, Præ

V. Præceptum hoc mixtionis non extenditur ad illam, quæ fit post communionem, ad ablu- tionem oris & digitorum, v. de his *Miss. Rom.* Item *Bon. d. 4. q. 2. p. 4. Laym. lib. 5. tract. 4. cap. 2.*

DUBIUM V.

Quæ conditiones ad materia consecra- tionem requirantur?

Resp. I. Ad validam consecrationem requi- runtur duæ conditiones. 1. est, ut materia Sacer- doti consecranti, moraliter & sensibiliter sit præ- sens, Ita communiter; & est certum. Ratio pe- nitur, tum ex institutione Christi, & verbis for- mæ, *Hoc, & Hic*, quæ non verificarentur, cum sint demonstrativæ: tum ex perpetua Ecclesiæ praxi, nunquam consecrantis, vel etiam benedicientis res absentes: tum etiam ratione sacrificii, quod requirit hostiam præsentem, v. *Bon. d. 4. q. 2. p. 6. Laym. c. 2.* Unde resolves.

I. Valide consecratur vinum in calice cooper- to, vase, vel cantharo clauso; panis in canistro; hostiæ in ciborio, vel in cumulo sub aliis latentes, aut aliter tectæ, v. g. sub corporali vel mappa, vel etiam in Missali, ut ex *Suar. Henriq. Con.* docet *Bonac. contra Laym. l. 5. t. 4. c. 2.* (unde hoc po- stemum dubium videri potest, & saltem pecea- ret graviter; qui sic tectas, aut latentes consecra- ret.) Item valide consecrantur hostiæ præsentis, à cæco, vel alio Sacerdote in tenebris. Ratio ho-

rum omnium, quia ad præsentiam & sensibilitatem non requiritur, ut materia videatur, vel tangatur, vel feriatu sono verborum, (unde communiter non probatur praxis eorum, qui os proxime admovent, ut halitum in calicem & panem inspirent) dummodo videri possit, sive in se, sive in alio, v.g. in suo toto, vel continente, vel vasa ad illam continendam destinato *v. Bon. d. 4. q. 1. p. 5.*

II. Invalide consecratur, 1. materia post parietem, aut post tergum posita, vel clausa in tabernaculo, ut docet *Fill. Bon. q. 2. p. 6.* & alii. Ratio, quia moraliter censetur abesse, cum non possit demonstrari per *Tò hoc vel hic*, neque paries habeat se ut continens, aut tegens, 2. materia longe de procul, v. g. 100. passibus distans, etsi videri possit. Ratio est eadem. Quanta autem proprietate sufficiat, dubium est, & ex moralis prudentium judicio pender. *Henriq. l. 8. c. 38.* docet 20. aut 30. passuum: quod *Bon. l. c.* & alii putant esse certum, *v. Schol. 3.* Materia tam modica, sensu percipi non possit, tum quia non potest demonstrari; tum quia Sacramentum, debet esse dignum sensibile. Ita *Suar. Vasq.* & alii contra *Suar. l. c.* *Henriq.* Quod intellige, si non sit in toto, sed extra illud: quia in toto etiam minima ejus particula consecratur, ut constat ex *Trid. sess. 23. c. 4. Bon. l. c.*

Secunda conditio, ut materia sit certa, & a consecrantis intentione, & individuo determinata. Est communis, apud *Bon.* & alios: tum quia hoc requirunt pronomina *Hoc* & *Hic*: tum quia a Cate-

nes sunt circa singularia, quæ debent esse certa & determinata. *v. Bon. l. c. p. 5.* Unde resolves.

I. Invalide consecraret, qui veller tantum consecrare tertiam, vel mediam hostiæ partem, eam non determinando, vel ex multis, v. g. viginti præsentibus, tantum quatuor aut quinque, nullas designando. quia non est ratio, cur una magis, quam altera consecraretur. Item qui ex multis hostiis intenderet illas consecrare, vel illas partes hostiarum, aut vini, quas Deus elegerit, aut Titius designaret; aut partes illas, quæ fractis speciebus sunt mansuræ in continuo, non quæ excident: quia non est materia definita. *Bon. l. c. p. 5.*

II. Non consecratur hostia, in scio Sacerdote posita, sive in corporali, (sejuncta tamen à cumulo) sive infra illud *Con. 3. p. 9. 74. a. 2. d. 3.* & alii. Ratio, quia non est determinata in mente Sacerdotis, cujus voluntas non fertur in incognitum. Similiter non consecrantur guttæ, quæ exterius calici adhærent: quia non intenduntur. Imo ut probabilius docet *Suar. Regin. to 2. l. 29. c. 2. Laym. l. 5. t. 4. cap. 2. Con. 9. 74. a. 2. dub. 3. contra Tann. & Bonac.* nec eæ guttæ, quæ interius adhærent: quia intentio Ecclesiæ esse videtur, ideoque & Sacerdotis esse debet, consecrare id, quod per modum unius continui est in calice. Unde ne opus sit de detergendis guttis sollicitum esse, bene faciet Sacerdos, si semel pro semper intēdat eas nō cōsecrare; uti nec micæ hostiis adhærētes *v. Dia. p. 2. t. 3. misc. R. 16. & p. 3. tr. 4. R. 32. Escob. t. 7. E. 6.* ubi docet, Sacerdotem vi particulæ *Hic*, tantum intendere id consecrare, quod per modum unius

continui potabilis est in calice, ideoque guttas illas non consecrari. Quæ sententia probabilis est, ex *Reg. Suar. & Laym. l. 5. t. 4. c. 2. n. 15.*

III. Valida est consecratio, 1. Si Sacerdos intendat consecrare ex pluribus hostiis præsentibus tantum quinque, eas determinando; vel omnes præter infimam & supremam cumuli, vel omnes pares v. g. secundam, quartam, sextam, si sint ordine collocatæ, & determinetur, unde numerandi initium sumendum sit: quod tamen grave peccatum erit. Quod si autem hoc vel alio casu, non consecratæ misceantur consecratis, totus cumulus ad altare est deferendus, ut Sacerdos intendat consecrare non consecratas, vel potius totum cumulum consecret sub conditione, si non sint consecratæ. *C. de Lugo d. 4. de Euchar. n. 36.* 2. Eripuerit unam, vel duas, vel sex hostias, consecratas adesse, cum sint plures, sive à se, sive alio positæ: quia error speculativus & privatus non obstat intentioni practicæ & absolutæ consecrandi omnes præsentibus. Quam tanquam Ecclesiæ consuetudini conformem, quisque censetur habere implicite, ut docet *Sylv. Henriq. & Suar.* Unde si Sacerdos advertat post consecrationem, esse duas simul junctas, utramque ut consecraram sumet, ut habet *Missale.* Si verò ante consecrationem, postquam obtulit, advertat, alteram separaret, & post Missam, ipse, vel alius sumat tanquam panem benedictum. 3. Si quis plures hostias ad altare tulerit, aut rationabili modo adverterit, ab alio adferri à se consecrandas, vel ante sacrificium monitus fuerit, de consecrandis in altari positis.

tionem autem nullo modo sunt abstergenda.
 Qui ante consecrationem ita statueret, nolo con-
 secrare hostias appositas, nisi tempore consecra-
 tionis, vel saltem oblationis fuero memor.
Præp. hic a. 2. d. 3. Laym. l. c. et si Tambur de expi-
sacris. c. 1 §. 3. eo casu nullum peccatum agnoscit.

DUBIUM VI.

Quæ forma consecrationis Eucharistia?

Resp. Est duplex, una panis, & est hæc: *Hoc est enim corpus meum.* Ubi omnia sunt de essentia præter Tò enim, cujus ommissio esset veniale. Altera vini, & est hæc: *Hic est enim calix sanguinis mei, novi & æterni testamenti, mysterium fidei, qui pro vobis, & pro multis, effundetur, in remissionem peccatorum.* Ubi et si verior & communior sit sententia S. Bonav. Suar. Bellarm. & aliorum, contra S. Thom & Thomist. quod essentialiter sint tantum hæc: *Hic est calix sanguinis mei (vel hic est sanguis meus,* aut eis æquivalentia) graver tamen peccaret, qui aliqua ex reliquis committeret, vel mutaret. Debent autem formæ præferri persona Christi, formaliter & significative, sive assertive, & non tantum recitative, sive historice, licet ea, quæ in Canone præcedunt, dicantur tantum recitative seu historice. v. *Laym c. 3. Bon. q. 1. p. 2. Card. de Lugo d. 11. f. 5.* Unde resolves.

I. Valida, sed illicita est consecratio. i. Si consecrans dicat: *Hic cibus, hic potus, hic calix, vel hæc res, vel contentum sub his speciebus, est corpus*

corpus meum, vel sanguis meus. *Bonac. l.c. pag. 1.*
2 Si dicat: Hic calix est novum testamentum in
sanguine meo, ut habet *S. Lucas cap. 22.* 3. Hoc
est corpus meum, quod de Virgine sumpsi; hic est
sanguis meus infiniti valoris. 4. Hoc est meum
corpus; hic meus est sanguis; vel hoc est sanguis
meus. Ratio horum, quia manet idem sensus,
nec fit mutatio substantialis. *Bonac. l.c.*

II. Invalida erit consecratio, si dicas: *Hic* (ad-
verbialiter) est corpus meum. Si autem *Tò Hic*
ponatur masculine, pro neutro, valet, etsi non se-
cundum grammaticam. *Escob. Granadus. 2.*
Hoc corpus est meum, hic sanguis est meus.
Fagund. p. 3. q. 78. c. 2. 3. Ecce Corpus meum;
Ecce Sanguis meus. 4. Hoc fit, vel hoc fit Cor-
pus meum; vel hic panis convertitur in Corpus
meum; vel hic ponitur Corpus meum. 5. Illud
est Corpus meum, ille est Sanguis meus. 6. Hoc
est substantia mea, ubi hoc est Corpus Christi
Bon. l.c. p. 3.

III. Dubia erit consecratio, 1. Illud est Cor-
pus meum; iste est Sanguis meus. 2. Hæc est ca-
ro mea: quam tamen *Laym.* contra *Con.* putat
valere. 3. Secundum quosdam, forma ex *S. Luce*
ca primo casu allata, *v. Bon. q. 3. p. 1. & 2.*

Regin. l. 29. n. 33.

DUBIUM VII.

Quamdiu Christus maneat in Eucharistia?

Resp. Manet sub speciebus, etiam divinis, sub quavis earum minima parte; donec tantum fiat mutatio, ut consueta substantia panis vel vini corrumpatur. Ita commun. cum S. Thom. Et est certum. *Vnde resolves.*

I. Gratia datur in prima manducatione, etiam prima partis, cum sit totum Sacramentum. Manducatio autem, dicitur trajectio ex ore versus stomachum, etsi alii dicant gratiam tum primam dari, cum pars aliqua est in stomachum recepta. *Dian. p. 3. t. 6. misc. R. 96. ex Henric. Syl. & Fe Gund. Item Card. de Lugo d. 12. f. 2.*

II. Species non sunt retinendae in ore tam diu donec penitus pereant: quia tunc non manducaretur Christus: nec gratia Sacramenti conferretur. Uti neque, si moriaris dum hostia adhuc est in ore. *Dian. l. c. contra Bec. cap. 22. v. Bon. d. 4. f. 5. p. 2. n. 2.*

III. Si quis partem vini, vel hostiae, sumpsisset indispositus, & deinde se disposeret, acciperet adhuc gratiam in sumptione alterius partis. Quod etiam aliqui, ut *Gab. Cajet.* & alii, probabiliter dicunt futurum, si se disponat ante, quam species consumantur in stomacho. *Dian. l. c. R. 46. ex Nugno v. Card. de Lugo d. 12. f. 2. n. 46. & 53. & 64. ubi illud posterius negat. v. Bon. l. c.*

VI. Neo

VI. Non videtur reprehendendus laicus, qui desiderat esse Sacerdos, ut possit communicare sub utraque specie, quod putet plus gratiæ dari sub utraque, quam una: quia id fieri, non est improbabile, ut docet: *Vasq. Mar. Card. de Lugo d. 12. s. 3.* & alii. Uti nec carpenda devotio illius, qui multum materiæ sumit ad consecrationem, ea mente, ne tam cito in stomacho species consumantur, & sic diutius secum Christus maneat, & sæpius gratiam augeat: quod fieri non est improbabile, si dispositio subjecti fiat melior, ut docet *Suar. Con. item Fagund. & Beca. apud Dian. p. 3. d. 6. misc. R. 97.*

V. Species per vomitum rejectæ si tales sint; ut sub illis panis, vel vinum posset existere, vere sunt adorandæ; & si iterum sumantur, iterum conferre gratiam, docet *Cardin. de Lugo loc. cit. n. 53.*

VI. Et si, si modicum vini consecrati misceatur perfecte cum alio liquore, ita ut non maneret substantia vini, desinat ibi esse Christus, non tamen desinit, si misceatur cum vino alio, saltem ejusdem speciei *Card. de Lugo d. 10. s. 3.*

Unde si gutta consecrata lapsa sit in dolum vini ejusdem speciei, totum illud vinum adhibendum tantum est pro sacrificio, licet quidam dicant bibi posse à laicis.

VII. Si species consecratæ liquorem speciei diversum sibi permixtum convertant in vinum, similis substantiæ ei in quo facta est consecratio, species priores manent consecratæ, non item posteriores adjunctæ,